

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/12/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4213215896
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Minks
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4213215896.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Borisa Minksa a sudcov JUDr. Vladimíra Pribulu a JUDr. Olivera Kolenčíka, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovaným: 1. R. G., nar. XX. XX. XXXX, bytom L. XX/XX, K. D., t. č. X. 6, M., 2. G. V., nar. XX. XX. XXXX, bytom L. XX/XX, K. D., o zaplatenie 1 438,71 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 12. septembra 2018 č. k. 14C/446/2014-221, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaným 1./ a 2./ voči žalobcovi nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (Okresný súd Komárno) rozsudkom zo dňa 12. 09. 2018 č. k. 14C/446/2014-221 pri právnom posúdení podľa § 497, § 499, § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, účinného od 01. 01. 2008, § 52 ods. 2 Obč. zákonníka, účinného od 01. 04. 2015, § 879j, § 879f ods. 3 a 4, § 53 ods. 1 až 4, § 54 ods. 1, 2, § 524 ods. 1, 2 a § 121 ods. 3 Obč. zákonníka, § 1 ods. 1, § 2 písm. a/ a b/, § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1 až 5 zák. č. 258/2001 Z. z., o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzatvorenia zmluvy o splátkovom úvere, § 92 ods. 8 a § 2 ods. 1 zák. č. 483/2001 Z. z., o bankách v znení účinnom ku dňu 27. 09. 2012 pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, podanú žalobu v celom rozsahu zamietol.

2. O nároku na náhradu trov konania (v danom prípade prvoinštančného a aj odvolacieho) rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovaným 1. a 2. ako strane plne úspešnej v tomto spore nepriznal právo na náhradu trov konania, pretože im preukázateľne žiadne trovy v súvislosti s týmito konaniami nevznikli.

3. Pokiaľ ide o rozhodnutie vo veci samej, prvoinštančný súd berúc zreteľ aj na zrušujúce uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 31. 01. 2018 č. k. 5Co/118/2017-182, ako aj na právny názor v ňom obsiahnutý (§ 391 ods. 2 CSP), dospel k tomu záveru, že v prejednávanej veci je v prvom rade potrebné bez ohľadu na štádium, v ktorom sa konanie nachádza, prioritne sa zaoberať otázkou vecnej legitímácie strán sporu v tomto konaní. K tomu, aby sa niekto stal účastníkom konania, nie je treba, aby bol zároveň aj účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, o ktorý v konaní ide, ale postačuje, ak je podaná žaloba proti nemu a v tom prípade sa takýto subjekt stáva žalovaným. Či však bude žalobca v konaní úspešný, závisí od toho, či je účastníkom toho hmotnoprávneho vzťahu, od ktorého žalobca odvodzuje žalobou uplatnený nárok. Označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy jeden účastník je subjektom práva a druhý účastník na opačnej procesnej strane je subjektom povinností, ktoré sú predmetom

konania, sa v občianskom procesnom práve nazýva vecnou legitímáciou. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená to, že ten kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide. O nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom takej hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide.

4. Pasívnu vecnú legitímáciu žalovaných 1. a 2. mal súd v tomto spore za preukázanú, pretože ide o dlžníkov zo zmluvného vzťahu, plnenie z ktorého je predmetom tohto sporu. Pasívna vecná legitímácia týchto subjektov v konaní bola preukázaná okrem iného aj predložením zmluvy o splátkovom úvere. Čo sa týka aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v tomto konaní, súd prvej inštancie skonštatoval, že podľa zák. č. 483/2001 Z. z., o bankách, samotného žalobcu zaťažovala povinnosť preukázať postup v zmysle § 92 ods. 8 cit. zák., t. j. že spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a.s. ako veriteľ pohľadávky písomne vyzvala žalovaných 1. a 2. ako dlžníkov na úhradu dlhu a títo dlžníci boli napriek výzve v omeškaní so splácaním dlhu nepretržite 90 kalendárnych dní. Vzhľadom k tomu, že splnenie tohto postupu je predpokladom postúpenia splatnej pohľadávky alebo jej časti banky voči dlžníkovi na tretiu osobu, tak žalobca svoju aktívnu vecnú legitímáciu v tomto konaní odvodzoval z oznámenia o postúpení pohľadávky, ktoré zaslal jeho právny predchodca žalovanej 1. Pre postúpenie pohľadávok bánk je podľa názoru súdu potrebné okrem všeobecného ust. § 524 a nasl. Obč. zákonníka aplikovať aj ustanovenie lex specialis, t. j. ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z., pretože tento zákon o bankách v prípade bankových úverov poskytuje dlžníkom zákonnú ochranu pred zhoršením ich situácie v záväzkovoprávnom vzťahu z titulu poskytnutého bankového úveru.

5. Podľa § 92 ods. 8 cit. zák., ak je aj napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou, a to aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo i len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol 1 rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na základe ktorého vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom. V danom prípade banka nevyužila možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, pričom žalobcovi postúpila pohľadávku bez toho aby úver nadobudol mimoriadnu splatnosť, resp. dojednaný zmluvný vzťah zanikol napr. výpoveďou alebo odstúpením. Ak nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, resp. ak zmluvný vzťah nezanikol výpoveďou alebo odstúpením, nie je možné prijať záver v tom smere, že by predmetný úver bol ku dňu jeho postúpenia splatný. Ak banka postúpila predmetnú pohľadávku z úveru v celom rozsahu žalobcovi, postupovala v rozpore s ust. § 92 ods. 8 cit. zák., pretože ku dňu postúpenia pohľadávky nebol splatný celý úver (nedošlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti) a banka následne nebola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku z úveru, vrátane úrokov z neho v celosti inému subjektu.

6. Prijatím úpravy v zmysle § 92 ods. 8 (predtým § 92 ods. 7) mal zákonodarca totiž na zreteli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Uvedené ustanovenie by malo banku motivovať k tomu, aby podnikala určité kroky smerujúce k ukončeniu záväzkového vzťahu pri dlhodobom nesplácaní úveru dlžníka a nemala by len počas celého trvania zmluvy každý mesiac pripisovať na účet dlžníka úroky, poplatky, úroky z omeškania a rôzne iné sankcie, aby sa dlh neustále zvyšoval. Nie je v záujme spotrebiteľa, aby po uzavretí úverovej zmluvy s bankou táto kedykoľvek počas trvania záväzkového vzťahu postupovala pohľadávku voči spotrebiteľovi tretej osobe, ktorá napríklad nepodlieha dozoru a dohľadu NBS.

7. V danom prípade žalobcu zaťažovalo dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok špecifikovaných v ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. Žalobca dodržanie tohto postupu zo strany jeho právneho predchodcu nepreukázal, keď v priebehu konania ani len neučinil skutkové tvrdenie v tom smere, že by Slovenská sporiteľňa, a.s. vyzvala dlžníkov, t. j. žalovaných 1. a 2. na splnenie svojho

záväzku, splnením ktorého boli v omeškaní a že títo dlžníci boli napriek výzve nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči banke. Súd bol preto nútený konštatovať, že žalobca nepreukázal vlastné skutkové tvrdenie o tom, že je na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 27. 09. 2012 právnym nástupcom spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a.s. vo vzťahu k pohľadávke zo zmluvy č. 0211917230 uzatvorenej so žalovanými 1. a 2. dňa 02. 11. 2004. Teda medzi právnym predchodcom žalobcu a žalobcom nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky, ktorá je predmetom tohto konania, pretože zák. č. 483/2001 Z. z., o bankách treba v súvislosti s inštitútom postúpenia pohľadávky považovať za lex specialis vo vzťahu k ustanoveniam Občianskeho zákonníka (konkrétne § 524 Obč. zákonníka). Zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 27. 09. 2012 preto považoval súd za neplatný právny úkon v zmysle § 39 Obč. zákonníka, pre jej rozpor so zákonom. Ku dňu 27. 09. 2012 mohol právny predchodca žalobcu (pokiaľ do dňa 27. 09. 2012 záväzkovoprávny vzťah s dlžníkom neukončil, ktorú skutočnosť ani netvrdil) mohol na tretiu osobu postúpiť iba tú časť pohľadávky, ktorá už ku dňu 27. 09. 2012 bola splatná, avšak nemohol postúpiť aj tú časť pohľadávky, ktorá sa mala stať splatnou až po postúpení pohľadávky, t. j. po 27. 09. 2012. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na obsah rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/722/2015, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/328/2015, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/750/2015, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 6Co/137/2017 a sp. zn. 25Co/589/2016.

8. Kvôli nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu súd žalobu v celom rozsahu zamietol (súčasné nespĺnenie dvoch podmienok predpokladaných ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z.), bez toho, aby sa zaoberal otázkou prípadného premlčania uplatneného nároku, pretože preukázanie vecnej legitímácie strán sporu v konaní má prednosť pred riešením otázky dôvodnosti podanej žaloby.

9. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca navrhujúc odvolaciemu súdu, aby rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a s poukazom na ust. § 388 CSP v spojení s ust. § 390 písm. a/ a b/ CSP tento zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu a prizná žalobcovi voči žalovaným nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

10. Žalobca zdieľa ten názor, že skúmanie splnenia podmienok v zmysle § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z., o bankách v konaní nebolo potrebné, pričom súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec preto aj nesprávne právne posúdil, ak skúmal splnenie týchto podmienok napriek tomu, že zmluvné strany si vzájomne práva a povinnosti upravili v súdenom prípade v súlade s § 89 ods. 1 cit. zák., odchyľne od ust. § 92 ods. 8 cit. zák. Do pozornosti odvolacieho súdu dal rozhodovacia činnosť iných krajských súdov týkajúcu sa tejto problematiky (uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11Co/206/2015 zo dňa 05. 10. 2016, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11Co/11/2015 zo dňa 25. 08. 2016, uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/147/2017 zo dňa 10. 01. 2018 a uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10Co/57/2017 zo dňa 10. 03. 2018).

11. Banka alebo pobočka zahraničnej banky si voči svojim klientom môže zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchyľne od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje, alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť. Ust. § 89 ods. 1 zákona o bankách pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovenia tohto špeciálneho zákona, pričom ust. § 92 ods. 8 nevyklučuje odchyľnu úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany si v posudzovanom prípade dohodli vzájomné práva a povinnosti odchyľne od predmetného zákona, a to v bode 19.16 Všeobecných obchodných podmienok. Žalobca považuje za nesporné, že peňažný záväzok (dlh) žalovaných vznikol už splnením záväzku postupcu, t. j. peňažný záväzok žalovaných vznikol už poskytnutím dohodnutej sumy peňažných prostriedkov v prospech žalovaných. Dohoda zmluvných strán o vrátení poskytnutých peňažných prostriedkov s úrokmi v pravidelných mesačných splátkach nemá žiadny vplyv na výšku alebo existenciu záväzku dlžníka, ale týka sa výlučne spôsobu zaplatenia jeho záväzku a závisí výlučne od vôle veriteľa. Ani zo samotného obsahu ust. § 92 ods. 8 nevyplýva, že predmetom postúpenia môže byť iba pohľadávka, resp. jej časť, ktorá je už splatná. Zmyslom tohto ustanovenia je vyjadrenie podmienky, že pokiaľ dlžník uhradil banke tú časť záväzku, s plnením ktorej bol v omeškaní, a to v čase pred postúpením pohľadávky, právo banky postúpiť celú pohľadávku, najmä jej nezaplatený zostatok zaniká. Ak by zákonodarca v predmetnom ustanovení mienil upraviť oprávnenie banky postúpiť na inú osobu len peňažný záväzok, ktorý je už splatný, potom by druhá veta ust. § 92 ods. 8 bola v praxi neaplikovateľná a nadbytočná, nakoľko v prípade ak by dlžník pred postúpením pohľadávky uhradil banke omeškaný peňažný záväzok v celom

rozsahu aj s príslušenstvom, potom by už banka nemala čo postupovať, pretože predmet postúpenia bol dlžníkom uhradený ešte pred postúpením, a teda banka by nemala aké právo uplatňovať.

12. Žalobca v konaní tvrdil a tvrdí, že žalovaní boli v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo i len časti peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní a zároveň boli postupcom opakovane vyzvaní na úhradu omeškaných splátok úveru, pričom tieto skutkové tvrdenia protistranou popreté neboli, tak súd mal s poukazom na ust. § 151 ods. 1 CSP tieto skutkové tvrdenia považovať za nesporné skutkové tvrdenia, čo však neurobil.

13. Žalovaní 1. a 2. sa k podanému odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrili.

14. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP) preskúmal odvolaním žalobcu zo dňa 05. 11. 2018 napadnutý rozsudok Okresného súdu Komárno zo dňa 12. 09. 2018 č. k. 14C/446/2014-221, zvoliac pritom procesný postup podľa § 378 ods. 1 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario). Následne odvolací súd dospel k záveru, že podané odvolanie žalobcu nie je dôvodné a rozhodol o ňom tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

15. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 217 ods. 1 veta prvá CSP, pre rozsudok je rozhodujúci sta v čase jeho vyhlásenia.

Podľa § 220 ods. 2 veta tretia CSP, súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 191 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Podľa § 378 ods. 1 CSP, na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

16. V prejednávanej veci odvolací súd viazaný rozsahom podaného odvolania (§ 379 CSP), ako aj uplatnenými odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP) po podrobnom preskúmaní podaného odvolania žalobcu zo dňa 05. 11. 2018, napadnutého zamietajúceho rozsudku ako aj prvoinštančného konania, ktoré vydaniu tohto rozsudku predchádzalo, predmetné odvolanie vyhodnotil za nedôvodné a rozhodol o ňom tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o uplatnenom nároku žalobcu ohľadne zaplatenia sumy 1 438,71 eura s príslušenstvom ako základ svojho rozhodnutia vo veci samej v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, ktorý aj následne správne posúdil podľa príslušných ustanovení hmotnoprávných predpisov, či už všeobecného charakteru (Občiansky zákonník a Obchodný zákonník), alebo špeciálneho charakteru (zák. č. 483/2001 Z. z., o bankách a zák. č. 258/2001 Z. z., o spotrebiteľských úveroch). Vzhľadom k uvedenému odvolací súd napadnutý prvoinštančný rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. V ďalšom odvolací súd odkazuje na rozsah a predovšetkým aj obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku, s ktorým sa stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP).

17. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd poznamenáva, že aj podľa jeho názoru prvoinštančný súd z právneho hľadiska zaujal správne stanovisko k nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, ktoré v konečnom dôsledku malo za následok zamietnutie žaloby žalobcu v celom rozsahu. V tomto smere je potrebné prikloniť sa ku konštatovaniu súdu prvej inštancie, že nepreukázaním v tomto konaní zo strany žalobcu doručenia písomnej výzvy žalovaným 1. a 2. právnym predchodcom žalobcu (Slovenskou sporiteľňou a.s.) ohľadne splnenia omeškania peňažného záväzku sa považuje za nesplnenie jednej zo základných podmienok k uplatnenému postúpeniu pohľadávky bankou. Podmienkou konštatovania platnosti takejto písomnej výzvy je to, že ako faktický úkon sa musí dostať do dispozičnej sféry dlžníka. Takýto úkon je nevyhnutnou podmienkou nasledujúceho právneho úkonu, t. j. postúpenia pohľadávky bankou vtedy, ak klient banky je napriek písomnej výzve banky nepretržite v omeškaní dlhšie ako 90 kalendárnych dní a to so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku vo vzťahu k banke. Žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadne zaslania takejto písomnej výzvy žalovaným 1. a 2. pripojením doručanky, ktorá by takýto úkon preukazovala. Neunesenie dôkazného bremena žalobcom v tomto smere následne spôsobilo to, že žalobca nepreukázal začatie plynutia lehoty trvania nepretržitého omeškania dlžníka banky v trvaní dlhšom ako 90 kalendárnych dní, ako základného predpokladu pre platné postúpenie pohľadávky Slovenskou sporiteľňou, a.s. na

žalobcu. V záujme zachovania kontinuálnej a najmä jednotnej rozhodovacej činnosti Krajského súdu v Nitre týkajúcej sa tejto problematiky, odvolací súd podobne, ako súd prvej inštancie poukazuje na obsah rozhodnutí Krajského súdu Nitra zo dňa 25. 10. 2017 sp. zn. 6Co/137/2017 a sp. zn. 25Co/589/2016 z 23. 08. 2017 a z nich rezultujúce právne závery.

18. Záverom odvolací súd dáva do pozornosti obsah uznesenia Najvyššieho súdu SR z 20. 11. 2019 sp. zn. 1Obdo/92/2018, podľa ktorého ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách upravuje podmienky, ktorých splnenie je nevyhnutné pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktorú má táto voči klientovi, na inú banku, alebo aj na osobu, ktorá nie je bankou. Postúpenie pohľadávky v rozpore s uvedeným ustanovením má za následok absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky podľa § 39 OZ.

19. Pokiaľ ide o odvolateľom nastolenú otázku v rámci ním podaného odvolania, či je ust. § 92 ods. 8 zák. o bankách ustanovením kogentným alebo dispozitívnym, resp. či si banka voči svojim klientom s odkazom na bod 19.16 obchodných podmienok môže dojednať vzájomné práva a povinnosti odchyľne od tohto ustanovenia, odvolací súd poznamenáva, že táto otázka nebola predmetom prvoinštančného konania. Žalobca síce v prvoinštančnom konaní predložil všeobecné obchodné podmienky, avšak v ťažko čitateľnej forme v dôsledku napísania týchto podmienok písmom minimálnej veľkosti. V odvolaní žalobcu vymedzená právna otázka nie je otázkou, na ktorej súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie.

20. K podpore napadnutého - zamietajúceho rozsudku súdu prvej inštancie je potrebné uviesť to, že zák. č. 483/2001 Z. z., o bankách je kľúčovým právnym predpisom veľmi presne upravujúcim podmienky, za nastania ktorých banka môže postúpiť pohľadávku z úveru na inú banku, alebo tretiu osobu, resp. na osobu bez bankovej licencie a bez súhlasu dlžníka. Podľa § 92 ods. 8 cit. zák., banka musí pre platné postúpenie pohľadávky splniť tieto dve základné podmienky: 1. musí písomne vyzvať svojho klienta, aby dlh zaplatil, 2. ak je napriek písomnej výzve klient v omeškaní viac ako 90 kalendárnych dní čo i len s časťou dlhu, môže banka postúpiť pohľadávku uplynutím uvedených 90 dní. Postúpenie pohľadávky v rozpore s uvedenými zákonnými podmienkami je absolútne neplatným právnym úkonom. Z dikcie samotného ust. § 92 ods. 8 zák. o bankách vyplýva presný záujem zákonodarcu na tom, aby sa konalo určitým zákonom predpokladaným spôsobom, pričom podmienky podľa § 92 ods. 8 cit. zák., za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie. Nerešpektovanie tejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom podľa § 39 OZ. K tomu bližšie pozri rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/26/2017 zo dňa 28. 03. 2018 a rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24. 04. 2018.

21. Vzhľadom na uvedené dôvody, odvolací súd podané odvolanie žalobcu zo dňa 05. 11. 2018 smerujúce voči rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 12. 09. 2018 č. k. 14C/446/2014-221 vyhodnotil ako nedôvodné s rozhodnutím o ňom tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

22. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešným žalovaným 1. a 2. v tomto konaní náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi nepriznal, pretože im preukázateľne žiadne odvolacie trovy nevznikli.

23. Toto rozhodnutie prijal odvolací senát pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).